

бахъ да ѝ се отзова. Тя не ме чака дълго. Азъ я прихванахъ за ржка и се притиснахъ сънливо о нея. Излѣзохме. Тя притвори задъ насъ вратата. Но вмѣсто да се отбиемъ въ стаята, дето спѣше тя, поведе ме на долу по стрѣмната стълба, по която много пжти се бѣхъ търкалялъ, разбира се, безъ да искамъ. Ржката ѝ горѣше като отъ треска.

Тя ме водѣше презъ двора къмъ портата, къмъ пжтя. Отъ дветѣ ни страни въ градината дърветата, храстоветѣ, злаковетѣ, приткитѣ на високо обвития прѣсенъ бобъ се люлѣха. Листата шептѣха. За мене бѣ това вълшебенъ езикъ. Тѣ си говорѣха потайно. Приказка редѣха за самовили, змейове, за навяци и караконджовци. Азъ не смѣхъ да запитамъ тета, кжде ме води, не смѣхъ да дишамъ. Само си покривахъ очитѣ съ престилката ѝ, за да не гледамъ страхотиитѣ край мене. Портата скръцна, откряна се, излѣзохме. Предъ мене се разтиляха тъмнитѣ води на Бистра. Тя ревъше, — бѣше придошла. Далече въ балкана изобиленъ дъждъ валѣше. Проблѣсваха далечни свѣткавици, колкото да видя поблѣснѣлитѣ мжтни талази. Какво ли се крие подъ тѣхъ въ тъмнитѣ дълбини? Кой ли населява тия простори? Това често вълнуваше детската ми душа. Бѣхъ слушалъ, че въ потайна доба по месечина на сѣнчеститѣ брѣгове край рѣката играели прелестни девойки. Вѣчно безгрижие и веселби били пълнили тѣхния животъ. Съ вѣчна младостъ били надарени, смъртъ не знаели.

Нѣщо ми пришепна:

— Сега тѣ сж се въ дълбинитѣ спотаили . . .

Презъ три порти въ лѣво низкъкъ плетъ ограждаше малка прихлупена кжщица. Доближихме я. Като котка леко се прехвърли тета презъ плета въ двора ѝ, па се обърна и ме пое. Добре познавахъ този плетъ, понеже на него висѣха изобилни капини, вече напълно узрѣли. Отъ тѣхъ често си похапвахъ. Познавахъ и баба Митра, която живѣеше самичка въ кжщицата. Понѣкога тя ме пращаше съ малко стомне да ѝ нося прѣсна водица отъ изворчето край рѣката, сгушено въ коренитѣ на една върба — вече изкуфяла.